

Mladi junaki.

9. „Ne še umreti, marveč trpeti.“

o junaško prošnjo svete Magdalene Paciške si je zapomnila in posnemala neka učenka na Tirolskem. Bila je šele deset let stara, pa zelo bolna. Mašnik je mladi bolnici pripovedoval o rajskem veselju v nebesih in jo vprašal: »Ali bi ne umrla rada in šla v nebesa?« Deklica odgovori: »Ne še umreti! Prej bi še rada več trpela, z Jezusom več trpela in si tako nebesa bolj zaslužila.« Zdaj jo napadejo silne bolečine, tako da se je smilila še zdravniku, ki je rekel: »Vidim pač, da ta otrok strašno trpi, pa ne vem, odkod prihajajo bolečine in kako bi jih olajšal.« Osem dni je trajalo nenavadno trpljenje. Tedaj vpraša duhovnik mlado trpinko: »Zdaj bi pa rada umrla, kajne? saj si dosti trpela, kot bi bila na križu.« — »Da,« odgovori rahlo deklica, »zdaj bi pa rada umrla; toda če hoče naš Gospod, rada sprejemem še daljše trpljenje.« Kmalu po tej ganljivi izjavi popolne vdanosti v sv. božjo voljo izdihne otrok mirno v Gospodu.

10. Bolnik — junak.

Pred kakimi desetimi leti se je tudi na Tirolskem zgodilo tole: Dragotin, sin kovaškega mojstra, je prišel pod kolo težko naloženega voza. Zlomilo mu je kost na eni nogi. Ljudje, ki so to videli, so se zelo prestrašili ter hitro sporočili očetu.

»Tiho, tiho,« prosí preplašeni oče, »nikar nič ne povejte materi; je hudo bolna in žalostna novica, bi ji utegnila škodovati. Sam ji bom povedal in jo polagoma pripravil na nesrečo, ki nas je zadela. Med tem pa spravite otroka domov.«

Deček je trpel silno hude bolečine. Milo je ječal. Neso ga previdno domov. Pa bolj ko se bliža domači hiši, bolj postaja miren, in ko se približajo hiši, ni slišati nobene pritožbe iz njegovih ust. Ljudje

se temu čudijo in ga vprašajo: »Dragotin, ali te nič več ne boli?«

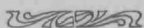
»O pač,« odgovori otrok, »zelo me boli. Pa mati so bolni; utegnili bi slišati, če se jokam, in bi jim škodilo.«

Pokličejo zdravnika. Ta mu napravlja zelo hude bolečine, ko mu naravnava nogo. Deček mirno leži; roke je sklenil nad glavo in prenaša tiho vse neznosne bolečine. Še zdravnik se mu čudi in reče: »Tolike srčnosti še pri nobenem odraslem nisem našel. Ko bi ne bil zdravnik in bi ne vedel, kako to boli, bi skoraj mislil, da otrok ne čuti nobene bolečine.«

Mali bolnik pogleda očeta in reče: »Oče, boli me, boli. Pa nočem tožiti, da bi ljuba mama ne skrbeli zame in bi še bolj ne zboleli.« Tako je še dolgo trpel in se hrabro premagoval. Slednjič je ozdravel.

Ko je mati izvedela od zdravnika o tej nežni ljubezni svojega otroka, jo je zelo ganilo. Jako je bila vesela in se srečno štela, da ima tako pridnega in dobrega otroka. To veselje je tako dobro vplivalo na bolnico, da je tudi kmalu okrevala.

Radi se spominjajte tega hrabrega dečka. Učite se od njega potrpežljivosti in srčne ljubezni do staršev.

Kožarjev Peter.

Moja stara mati je zelo sovražila radovednost. Kadarkoli sem hotel izvedeti kako stvar, ki mi ni bila nič mar, me je hitro zavrnila: »Ali si tudi tak kot Kožarjev Peter?«

Zgodilo se je, da so potegnili iz Save utopljenca. Cela vas je drvela gledat nesrečneža, samo naša stara mati ne. Pridržala pa je tudi nas, svoje vnuke, doma. Nam je bilo to seveda hudo, pa stara mati nas je znala zmotiti. Ukazala je, da smo šli v gozd kostanj klatiti, in edino to delo nas je odvrnilo od misli, da bi šli gledat utopljenca.